

Вслушанъ въ камбаната той си спомни за онѣзи, които край брѣга на Вавилонската рѣка съ своитѣ тѣжни гусли и темпани пѣха за Ерусалимъ. Спомни си за тѣхъ и почувствува, че той е единъ отъ тѣхъ. Сребърна не е ли за него Ерусалимъ? Добруджа не е ли за него Палестиня?

Камбаната плачеше, а устнитѣ му повтаряха библейския стихъ:

— Ерусалиме, ако те забравя — езикътъ ми да онѣмей!

И тоя стихъ отдавна забравенъ, повтарянъ нѣкога съ детинско негодувание противъ ония, които сж гонили изъ светитѣ мѣста, сега се възмогваше съ свещенъ гнѣвъ въ възмжжели гърди; допадеше на чувството на изгнаника и будѣше мощъ и вѣра.

— Ерусалиме, ако те забравя — езикътъ ми да онѣмей! — повтаряха засъхнали устни.

И едва сега Петъръ Габара изживѣ великия трагизмъ на свещенната пѣсенъ; почувствува каква мощъ е заложена въ нея; изпита колко надежди и колко вѣра е вложена въ стиха на библейския пророкъ.

Колата заскрибуцахъ, колелетата заскриптѣха по неравния друмъ. Тѣ трѣгнаха, а на Габара краката не мръдватъ.

Той се избърна къмъ колата.

Тѣ скрибучеха; колелетата скърцахъ и тѣхното тѣжно скриптене се отекваше въ далечни равнини. На Габара се стори, че и колата тжгуватъ. . . Тжгуваше небето и рѣмѣше; тжгувахъ жеравитѣ, забъркали пѣтъ въ тъмни висини; тжгуваше и плачеше камбаната — тжжно и тежко бѣ и на Габара.

И кога замлѣкна и сетенъ звѣнъ на църковна камбана, съ мжка откжсна Габара погледъ отъ родно село; махна рѣка, като да казваше: до виждане; а устнитѣ шепнѣха съ свещенъ трепетъ думитѣ: